

Lezení jsem ohromně propadla. Jezdila jsem do Skaláku autostopem z Prahy tak často, že jsem u nějakých lidí na křižovatce Liberec-Turnov měla schované kolo. Do Sedmihorek se už odtud stopem dostat nedalo, a tak jsem si vždycky vzala kolo a dojela na něm až do Skaláku. Peníze jsem neměla žádné. K jídlu jsem měla jen ovesné vločky a malkao... Abych nemusela vařit, ve vodě jsem si rozpouštěla kalorky, jak se tehdy nazýval nejlacnější pokrm. Spávala jsem v jeskyni na Slunečné, kde jsem se nebála, protože se k ní muselo vylezt. Také jsem se tam i učila. Měla jsem s sebou skriptu, živila se vložkami a sem tam jsem dole popolezala traverzy a nástupy všech možných cest. Vždycky jsem se začala do něčeho lípat, dolezla ke kruhu a zase slízala dolů. Ve Skaláku jsem dost často pobývala sama, a pokud se v něm někdo objevil, hned jsem se zajímala, jestli by se s ním nedalo lézt. V jeskyni jsem měla i lano a lezla vlastně s kýmkoliv, kdo byl po ruce. V mých začátcích se mi všechny cesty zdály být snadné. Neměla jsem ale před sebou nějaký cíl, co bych chtěla dokázat. Spíše jsem lezla ze zábavy. Jako úplný začátečník jsem třeba vylezla na střídačku Německou cestu na Příhrazskou Kobylu s Jecelínem, kterému jsme říkali Celda. Lezla jsem od samého počátku cokoliv, třeba Kobylí věž, Lebku nebo Dračí věž. Opravdu se mi nic nezdálo dostatečně obtížné a klidně jsem cesty lezla jako první.

Do letních Tater jsem se poprvé dostala na konci července se Slavii. Tábořili jsme na Polané pod Vysokou. Lezla jsem s kamarádem Vlastou Červeným, který se později stal výborným geofyzikem. První den jsme vylezli na Rys jedničkou, následovala trojka na Svišťové věže, čtyřkový piliř na Rumaňák, trojka na Gerlach a Stará cesta na Galerii Ganku. Po přečtení hřebene z Mlynára na Rysy a pětky vedoucí na Východnou Vysokou ze severu nás Voloda Suchý klidně pustil i na túru za pět až šest. S Vlastou jsme tehdy vylezli Birkenmajera na Gerlach, což byla v té době dosti těžká věc. Přitom jsme se ještě neuměli ani pořádně jistit. Měli jsme velké štěstí, že jsme tam nikde nespádli, protože náš výstup byl místy i trochu lámací. I přesto, že jsem prakticky nelezla ještě ani rok, poslali mě na cvičitelský kurz. Jeho první část probíhala v Příhrazích, kde dělal instruktora Ferda Michl – starší kluk z Mnichova Hradiště a já byla jeho cvičenec. Bral mě na všechny cesty, které sám nevylezl. Já mu přelezla všechno, stačilo jen, aby mi radil: „Běž více doleva!“ nebo „Vpravo máš chyt!“ Tím jsem ale získala mizernou pověst: „No jo, Olina! Té když řekneš vpravo, vlevo, leze jako hodiny.“ Všichni si mysleli, že sama bych cestu

První lezení ve Vysokých Tatrách a výstup na Bradavici v roce 1953

zřejmě nenašla. Na konci srpna pak proběhla i druhá část kurzu na Popradském plese v Tatrách. V té době jsem si poutivě vedla lezecký deník – z jedné strany jsem si zaznamenávala výstupy v Tatrách, z druhé strany byly uvedeny výstupy na cvičných skalách – Hrubá Skála, Suché skály, Příhrazy, Drábské světničky, Šárka, ale třeba také Černolice u Prahy.

Po nějaké době jsem už lezla pravidelně s Miličem Blahoutem nebo s Blážou Karasovou, která se o mne za dob mých studií dosti starala. Často jsem ji navštěvovala doma, kde mne její maminka vždy hezky pohostila. Opět to netrvalo moc dlouho a já se objevila i v ženském reprezentačním družstvu, ve kterém tehdy působila Bláža Karasová, MUDr. Jarmila Matějková, MUDr. Ema Formanová, Mirka Macků, Zdenka Nešpěchalová, později provdaná Blahoutová, Irena Hrablíková a Olga Veličková, která z nás byla rozhodně nejlepší lezkyně. V roce 1955 jsem se s děvčaty zúčastnila letního přechodu hlavního hřebene Tater. Pamatuji si, že tenkrát byla v Tatrách ohromná spousta černých zmijí, kterých jsme se dost bály. Z mého hlediska se mnou ženské na hřebeni trochu cvičily. Byly nervózní, aby se celý hřeben stihl přelézt. Na Svinici jsem vylezla sama a dále jsme pak postupovaly po skupinách. Některé úseky přelezla jen jedna dvojice, zatímco ostatní se přesouvaly dolinou. Pak se zase chvíli lezlo společně. Na každém vrcholku

Olga v Divoké Šárce v roce 1953

jsem zanechávaly cedulku jako doklad našeho snažení. Myslím si, že jsem měla o něco větší zátěž než ostatní a více jsem toho i nachodila. Jídlo ale bylo přesně rozplánované, a když se jedlo, já měla furt málo. Bránila jsem se: „Však jsem taky víc chodila!“ Náš výkon jsem brala trochu s rezervou, protože všechny jsme celý hřeben rozhodně nepřešly. Podle mne se přechod hlavního hřebene uskutečnil hlavně z jediného důvodu – aby se vykazala aktivita ženského družstva. Holky tehdy dosti zdůrazňovaly, že ženy mají jiné limity než chlapi, a tudíž se s nimi muži nemohou porovnávat. Najednou jsem se ale objevila já a pořád chtěla lézt něco těžšího,

což jim bylo proti mysli. Pořád mne vychovávaly: „Měj rozum!“ nebo „Pořád jen do stěn... Vždyť jsou tady i kytíčky!“, což platilo hlavně o Ireně. Lezla jsem jim na nervy i tím, že jsem neuměla rychle a cílevědomě postupovat při přípravě spání a jídla. Pamatuji si, že jsem dokonce některé z děvčat zabýndala polívkou spacák...

Jednou jsme byly společně na podzimním soustředění v Tatrách, kde napadl sníh. Lezlo se na Kežmarský štít a v šestičlenném družstvu jsme nastoupily do stěny. Do cesty se nám tam ale postavil komín, který se postupně všechny pokoušely přelézt. Neúspěšně se ale vracely. Říkala jsem jim: „Pustily byste mě?“ Ony mne ale od mého pokusu zrazovaly, ale nakonec mne dopředu přece jen pustily, já komín přelezla a navíc poměrně lehce. Takových situací bylo víc, kdy renomované horolezkyně něco nemohly přelézt a já to vylezla. Trenérem tehdejšího ženského družstva byl Milič Blahout, který v té době chodil s Irenou Hrablíkovou. Jednou s ní byl na písku, ale Irena na něm moc dobře nelezla, a tak Milič lezl se mnou a Irena se na nás dívala. Přes noc pak byli spolu ve stanu, já opět někde pod převísem. Tehdy jsme toho ve Skaláku spolu vylezli hodně. Například Netopýří spáru na Mnicha, kde mi ale Milič spadl. Já to pak přelezla, i když jsem měla zjištění jeho pádu úplně oděné ruce. Na Kouřovce na Daliborku pak Milič u prvního kruhu spadl taky. Nechtěl

Na Hrubé Skále

mě pak do ní pustit, ale nakonec jsem si svůj pokus vydobyla. Spáry mi docela šly, i když to nebyla moje specialita. Tak se mi podařilo tuto legendární cestu Josky Smítka vylézt jako první ženská, díky čemuž si mě možná všimli kluci ze Skaláku v čele s Radanem, který si mne začal asi i vážit. Liberečáci mi pak dost nadřžovali a díky tomu jsem toho s nimi hodně zlezla ve Skaláku i v Tatrách. Dost vážnou túru jsem například v zimě podnikla s Karlem Cermanem v severní stěně Javoráků.

(pokračovanie nabadúce)